

Recensie de Volkskrant *Ego* ★★★★★

De comedy-ik van Alex Ploeg is hartstikke oké

In zijn tweede voorstelling *Ego*, met vaak verrassende observaties over mannelijkheid, laat hij zien dat hij gegroeid is.

‘Fijne covid gehad? In besloten kring gevierd?’ Gezellige ijsbreker van Alex Ploeg, die de pandemie in zijn tweede voorstelling *Ego* aangrijpt om een persoonlijke worsteling bloot te leggen, omdat de pandemie nu eenmaal precies dat deed.

Na een zee van lockdowntijd kan hij niet meer aan zichzelf verkopen dat ‘tijd’ het enige is dat hem weerhoudt van zelfontplooiing. Confronterend wel: verloren we het afgelopen jaar niet allemáál kanten van onszelf uit het oog, wie we zoal waren in andere situaties dan de thuissituatie? Welke ‘ik’ bleef er van Alex Ploeg over, toen die publiekere ikken wegvielen, en de comedian zonder publiek kwam te zitten?

Een uitdijende, treurige gast op de bank.

Die kenden we nog uit zijn fijne debuut *Ultimatum* (te zien op Netflix), waarin hij als vastgelopen antiheld op zoek naar bevestiging een podiumplek veroverde voor zijn innemende, gitaar spelende comedy-ik.

Er is wel degelijk iets veranderd: er is een vrouw naast hem komen zitten, op die bank, met grappen over masturbatiemanagement en andere samenwoonobservaties van het leukere soort tot gevolg. En er diende zich een peinsthema aan. Hoe een ‘echte man’ te zijn wanneer je zoals Alex Ploeg niet bepaald in je supermannelijke kracht staat?

Klinkt als een onderwerp waar het gloednieuwe wel vanaf is, inderdaad. De man die open is over zijn kwetsbaarheden en helemaal niks heeft met voetbal kan anno 2021 toch rustig naast de machobeer bestaan? Des te verrassend grappiger wordt het als Ploeg zich toespitst op momenten

waarop er niettemin iets clichémannelijks van mannen wordt verwacht - al is het maar door hemzelf. Zoals wanneer hij in het park wandelt en er ineens een bal voor zijn voeten belandt.

Zijn coole comedy-ego wordt in deze voorstelling binnen een paar minuten gestreeld door harde lachers. Maar die hoeven zich niet te vergissen: in deze rol speelt de onzekerheid evengoed op. Op meerdere momenten laat Ploeg horen hoe het zelfbewuste stemmetje in zijn hoofd klinkt dat zijn troeven genadeloos kan bekritisieren.

Ook als hij niet het bijbehorende zoekende stand-up-type in de overdrive aanzet, komen er wat dingen voorbij uit de categorie iets te makkelijk scoren. Een intimidatie van spoken word en wat daar allemaal stom aan is, bijvoorbeeld. En de meeste liedjes missen het effect van zijn pompende hart onder de riem voor 'alle mannen die onzeker worden van de onrealistische eisen van het matriarchaat'.

Ironisch genoeg (maar niet overduidelijk ironisch bedoeld) beweegt hij met sommige seksgrappen en observaties over verschillen tussen mannen en vrouwen dan weer terug richting het klassieke comedyhaantje. Ze mogen er overwegend zijn, trouwens, die grappen. Zouden ze ergens ook bijdragen aan dat echte mangevoel? Hoe dan ook, om nog maar wat zelfontwikkelijngsjargon te gebruiken: cabaretier Alex Ploeg is gegroeid en oké zoals-ie is. Hartstikke oké.